

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 787/05
28.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Milene Inić – Drecun, Gorana Čavline, Bate Cvetkovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela zloupotreba službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 3. i 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Jagodini K broj 52/04 od 18. 02. 2005. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, dana 28. 11. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA i presuda Okružnog suda u Jagodini K broj 52/04 od 18. 02. 2005. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Jagodini K broj 52/04 od 18. 02. 2005. godine optuženi AA, oglašen je krivim za krivično delo zloupotreba službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 3. i 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 2 meseca.

Istom presudom optuženi AA obavezan je da plati sudu na ime paušala novčani iznos od 5.000,00 dinara i na ime troškova krivičnog postupka iznos od 10.000,00 dinara, a sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog, advokat AB, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona, odluke o kazni i odluke o troškovima krivičnog postupka i paušala, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije pobijanu presudu ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje ili pak istu preinači i optuženog blaže kazni.

Republički javni tužilac Srbije je dopisom Ktž broj 930/05 od 23. 05. 2005. godine, predložio je da Vrhovni sud odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog i prvostepenu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća i u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog, advokata AB, kao i u odsustvu optuženog AA, koji nije mogao biti obavešten na adresi koja se nalazi u spisima predmeta, na kojoj je razmotrio sve spise predmeta, zajedno sa pobijanom presudom, koju je ispitao po službenoj dužnosti u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni navoda u žalbi i mišljenja Republičkog javnog tužioca datog u napred navedenom pismenom podnesku, našao:

Žalba je neosnovana.

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona, a na koje povrede Vrhovni sud kao drugostepeni uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. ZKP.

U prvostepenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, na koju se u žalbi branioca optuženog AA, ukazuje, a koja se ogleda u tome što je pobijana presuda protivrečna sama sebi, kao i sadržini izvedenih dokaza, pri čemu se ne navodi o kakvoj se protivurečnosti radi u pogledu odlučnih činjenica, tako da Vrhovni sud, ovakve žalbene navode branioca optuženog smatra neosnovanim.

Ovo stoga jer Vrhovni sud nalazi, a protivno navodima u žalbi, da je prvostepena presuda jasna i razumljiva, ista sadrži razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako je optuženi AA izvršio krivično delo u pitanju i koje je sve radnje preduzeo radi izvršenja istog, dok se iz razloga presude vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice o izvršenju krivičnog dela i kako je prvostepeni sud cenio izvedene dokaze, a što je sve u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju utvrđenja prvostepenog suda, pa se prednji navodi u žalbi branioca optuženog, kojim se ukazuje da prvostepena presuda sadrži bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, pokazuju kao neosnovani.

Pobijajući presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i stim u vezi ukazujući na povredu krivičnog zakona, žalbom branioca optuženog osporava se pravilnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda u pogledu bitnih činjenica za postojanje krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog AA. S tim u vezi žalbom ističe da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio postojanje umišljaja na strani optuženog za izvršenje krivičnog dela u pitanju, budući da je isti deo preuzete robe uplatio oštećenom Preduzeću "BB", pa bi se prema navodima žalbe u konkretnom slučaju radilo o obligacionom odnosu između ovih preduzeća, te se istovremeno ukazuje da u prvostepenom postupku nije razjašnjeno na koji način je došlo do preuzimanja robe, ko je ovu robu izdavao optuženom, kao i koje istu primao od strane preduzeća optuženog.

Po oceni Vrhovnog suda, iznetim žalbenim navodima ne dovodi se u sumnju pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi AA u kritičnom vremenskom periodu izvršio krivično delo zloupotreba službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 3. i 1. KZ RS, a na način i pod okolnostima bliže opisanim u izreci pobijane presude, budući da je prvostepeni sud pravilnom i sveobuhvatnom ocenom svih izvedenih dokaza pojedinačno i u međusobnoj povezanosti kao i sa odbranom optuženog potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje.

Naime, prvostepeni sud je dao jasne i potpune razloge, koje u svemu kao pravilne prihvata i ovaj sud, o tome zbog čega nije prihvatio odbranu optuženog da nije imao nameru da oštećenom Preduzeću "BB" ne plati preuzetu robu, s obzirom da je po tom osnovu deo duga prema istom delimično izmirio, a da svoju obavezu plaćanja nije izvršio u celosti jer mu ta roba ni od strane njegovih kupaca nije bila plaćena, budući da je sam optuženi izjavio da je u vreme preuzimanja robe, kada je kao sredstvo obezbeđenja plaćanja ostavljao menice potpisane i overene pečatom svog preduzeća, znao da na žiro računu Ortačkog društva "VV" čiji je vlasnik i direktor, nije bilo novčanih sredstava. Nadalje, po oceni Vrhovnog suda pravilan je zaključak prvostepenog suda kada nalazi da su dve uplate optuženog na račun oštećenog Preduzeća upravo izvršene u cilju da ono stekne utisak da je Preduzeće optuženog platežno sposobno i da će u buduće uredno plaćati svu preuzetu robu. U prilog zaključku prvostepenog suda da je optuženi koristeći svoj službeni položaj i ovlašćenja kao direktor Ortačkog društva "VV", imao nameru da pribavi sebi protivpravnu imovinsku korist ukazuje i činjenica da je od oštećenog Preduzeća preuzimao robu kombijem, na koji je stavljao registarske tablice koje nisu odgovarale stvarnoj saobraćajnoj registraciji tog vozila.

Vrhovni sud nalazi da su neosnovani žalbeni navodi branioca optuženog kojim se ukazuje da u prvostepenom postupku nije razjašnjeno na koji način je došlo do preuzimanja robe, kao i ko je primao robu od strane Preduzeća optuženog, budući da je u prvostepenom postupku utvrđeno da je sam optuženi kombijem preuzimao robu od oštećenog Preduzeća i to direktno na stovarištu u Nišu, dok je činjenica ko je ovu robu izdavao okrivljenom, irelevantna i bez značaja za odlučivanje u ovoj krivično pravnoj stvari.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi krivično delo izvršio sa direktnim umišljajem, jer je postupajući na opisani način bio svestan svojih radnji kao i uzročne veze između ovih radnji i zabranjene posledice, pri čemu je hteo da pribavi sebi protivpravnu imovinsku korist, a za koju svoju ocenu je na stranama 5 i 6. obrazložena presude dao jasne i argumentovane razloge, koje u svemu kao pravilne prihvata i Vrhovni sud.

Prema tome prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice kako one koje čine objektivna obeležja krivičnog dela u pitanju, tako i činjenice i okolnosti koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema

učinjenom delu i po istom u presudi dao jasne, iscrpne i uverljive razloge koje u svemu kao pravilne prihvata i Vrhovni sud.

Na tako pravilno i potpuno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je našao da se u radnjama optuženog AA stiču sva zakonska obeležja krivičnog dela zloupotreba službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 3. i 1. KZ RS. Sledstveno tome, neosnovani su žalbeni navodi branioca optuženog kojima se ukazuje da bi se u konkretnom slučaju u radnjama optuženog stekla zakonska obeležja produženog krivičnog dela zloupotreba službenog položaja iz člana 242. stav 1. KZ RS, budući da nijedan pojedinačan iznos odnosno vrednost preuzete robe ne prelazi visinu novčanog iznosa od 850.000,00 dinara, što predstavlja kvalifikatornu okolnost iz stava 3. člana 242. KZ RS, jer je po oceni Vrhovnog suda prvostepeni sud pravilno prilikom davanja pravne ocene dela optuženog sve njegove radnje i njihove posledice cenio u njihovoj sveukupnosti, a ne pojedinačno svaku radnju i posledicu za sebe, pa je samim tim pravilno utvrđena i visina protivpravne imovinske koristi pribavljene izvršenjem predmetnog krivičnog dela.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke kazni, a povodom žalbe branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da je žalba i u ovom delu neosnovana.

Naime, prilikom odmeravanja kazne optuženom, prvostepeni sud je imao u vidu sve okolnosti propisane odredbom člana 41. OKZ, tako da je pravilno kao otežavajuću okolnost na strani optuženog cenio njegovu raniju osuđivanost i to za krivično delo protiv imovine, te dajući pravilan značaj utvrđenim olakšavajućim okolnostima da se radi o mlađem licu starosti 28 godina, da je priznao izvršenje krivičnog dela i da je zbog izvršenja istog izrazio iskreno kajanje, njegove porodične prilike, kao i da je nezaposlen i skromnog imovnog stanja, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je shodno odredbama člana 42. i 43. OKZ optuženom ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma, te pravilno istog zbog izvršenja krivičnog dela zloupotreba službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 3. i 1. KZ RS, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci. Po nalaženju Vrhovnog suda kazna zatvora u navedenom trajanju adekvatna je stepenu krivične odgovornosti optuženog i težini i društvenoj opasnosti izvršenog krivičnog dela, pa je žalba branioca optuženog i u ovom delu ocenjena kao neosnovana, a tim pre što se u istoj ne navodi ni jedna okolnost koju prvostepeni sud nije cenio prilikom odmeravanja kazne optuženom, a koja bi bila od značaja za istu.

Vrhovni sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog pobija prvostepena presuda u delu odluke o troškovima krivičnog postupka, obzirom da je prvostepeni sud na osnovu odredbe člana 193. u vezi člana 196. ZKP, obavezao optuženog da nadoknadi sudu troškove veštačenja, dok je visina paušalnog iznosa odmerena imajući u vidu dužinu trajanja i složenost krivičnog postupka kao i imovinske prilike optuženog, pri čemu Vrhovni sud nalazi da je plaćanjem označenog iznosa, koliko je obavezan da na ime krivičnog postupka i paušala optuženi plati, neće biti ugrožena njegova egzistencija niti pak egzistencija lica koja je on, eventualno, dužan da izdržava.

Sa iznetih razloga, a na osnovu odredbe člana 388. ZKP, Vrhovni sud je doneo odluku kao u izreci presude.

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Vesna Veselinović, s.r. Janko Lazarević, s.r.

Za tačnost otpavka

MĐ